

א

דם בגיל העמידה, חובש כובע ועל
עורפו גולש שיעור כסוף — כפי
שהalcon באותם שנים אנשי רוח
ואמנים — נכנס בערב קייצי של שתת שישי'ד
לבית הכנסת חב"ד "סוסט שלום" בرمת גן.
במקום התקיימים באותו שעה שעור
בחסידות לאברכים צערירים. האלמוני תפס
עלצמו פינה והקשיב לשיעור בעניין רב.

כאשר לוקחי השיעור סיימו את תלמודם,
סגורו את הספרים ובנימוס הסבירו כי הם
מקשים לנעל את בית הכנסת.

הוז יצא את בית הכנסת והלך בצעדים
מהירים אחריו שעירים ממתתפי השיעור —
הרב זאב קסלמן והרב שמואל בליאנסקי.
שהגעו אליהם והציגו עצמן: "שמי יצחק
דמיאל-שויגר. רציתי להגיד לכם שאני אינני
מich שני זוגות תפילון; אתם יודעים למה?
מיין שams זוג אחד אינני מich..."

ר' שמואל בליאנסקי הבית באיש
בתהעינות. הוא נכנס עמו בשיחה. מר
דמיאל אמר שהשיעור מצא חן בעניין והוא
מעוניין להמשיך וללמוד חסידות. ר' שמואל
הזמננו לשיעור חסידות קבוע בבית המסת,
אבל השתתפותו בשיעור היפה לבתי
אפשרות, כיון של כל העת הוא הקשה במטה
להבין את הדברים על בוריהם.

ר' שמואל הבין כי מדובר באדם חשוב,
וכדי שיוכל ללמד חסידות כדבי, הפנה אותו
אל אביו הרב מאיר בליאנסקי, שכבר היה
"מומחה" לקיוב יהודים למסורת החסידות
ובחם גם סופרים ואנשי רוח.

"באותה עת אבא לא היה עיר" — נזכר
ר' שמואל — "וכשהאר אמרתי לו כי יש לי
שבבilo תלמיד חדש בשם ושמו יצחק שויגר-
דמיאל. לא יכול להיות", אמר לי אבא, "אם
זה שויגר שאני מכיר, אני לא מאמין שלמד
חסידות. שויגר זה הוא אחד מהגדוליים של
מאפי". הוא סופר איש רוח שכותב ספרים
רבים ומראי סמינר למורים נבוגת
שלושה; קשה לי להאמין שאישיות מה
חויבה בשמאל יהפוך את דעתו ויבקש
לימוד חסידות!

"ההפגשתי איתם" — ממשיך ר' שמואל
לספר. "הוא אמר לאבא ללימוד החסידות
מצחן בעניין. אבא רצה לבדוק אם הוא
רצני בדעתו, ואמר לו כי אין לו פנאי ללמידה
עמו, מyon שהוא עובד כל היום, ובערב יש לו
שיעור. אם תרצה ללמידה, תבוא אליו בשבת
בשש בבוקרי..."

איש

הישமאל'

חסידות

מאיר לא הסתפק בלימוד חסידות, וניסה
לשכנע את מר דמיאל להתחיל לשומר מצוות.
הוא סירב בכל תוקף.

כמה שבועות לאחר מכן נודע בבית
הכנסת חב"ד כי הסופר דמיאל לומד חסידות
עם ר' מאיר. בשלב מסוים התחילו לרנן אחר
הלימוד הזה והוא אמרו שאסור להמשיך ללימוד
עמו כיון שהוא אפיקורס. באותו ימים
המושג של "מעינות חוצה" ו"ופרכט" לא היו
בלקיסיקון החב"די. ר' מאיר בליאנסקי כתוב
לרביה שהורה לו להפסיק ללמידה אתו חסידות.
חסידי חב"ד ברמת גן שלא ידעו
מהוՐאתו של הרבי, המשיכו להציג לר' מאיר
בתביעה כי אין מטרה בלימוד עם מי שאינו

בשבוקר של יום השבת, נשמעו
דפוקות על דלת ביתו של הרב מאיר
בליאנסקי. עבורי דקota אחת יש החסיד
ומולו מר יצחק דמיאל — מי שכטב לעלה
מעשרות ספרי פילוסופיה ומאות מאמרם
בעיתונות של מאפי'י והקיבוצים, ומרקם
של מניגי המדינה בן גוריון בן צבי — ולמדו
יחדיו חסידות.

שלוש שעות ישב מר דמיאל מרותק,
עמוק בלמידה החסידות תוך שהוא מתעניין
ומבקש לדעת עוד ועוד. לאחר סיום השיעור
פנה ר' מאיר לבית הכנסת ואילו מר דמיאל
חזר לבתו.
מماז הפק השיעור השבתי, לשגרה. ר'

השניים ישבו זה מול זה:
החסיד מול הספר
הפילוסופי שכתב למעלה
עשירים ספרים ומאות
מאמריים בעיתונות של
מפא"י והקיבוצים, ולמדו
יחד חסידות. זו הייתה
התחלת התקרכותו
ליוזמת של מר יצחק
דמיאל, סופר ואיש רוח
של מפא"י, שנקלע
לשיעור חסידות ונשנתו
הווצה. בעדותו
ובהדרכתו האישית של
הרבי, התקרב הלה
ליוזמת ולאחר מכן אף
היה ממזci הרבים ●
סיפור חיים מרתק

הוא אמן שמר על הופעתו החיצונית
הקדמת, אלא שהוא חשב קבוע כארוח קבוע;
בפניו ובעיניו הפק להודי שומר מצוות
לכל דבר. הוא אף היה הולך למקווה והתפלל
שהוא חגור בגרטל וגם השתתף בקביעות
בשיעור חסידות ובהתועדות.

צ'ק דמיאל נולד בעיר רודמיישל
שברוסיה בשנת תרנ"ב. בילדותו למד
ביחורי וబישיבה עד גיל 16, אז נסע
לאודסה שבאוקראינה שם למד בימונסיה.
עד לפניו עלייתו ארצה שמש כמחנך בבית
ספר עברי בפולין, וייסד את הדו-שבועון

מאייר ביזיינסקי לעלות לבתו ולשותות כוס
תה, אבל ר' מאיר היה מסרב במלל בעות
שרות. לאחר אותו פסק, כשהגע השעים
ליד ביתו של דמיאל, נעה הלה ואמר לר'
מאייר: "עכסיין אין לך סיבה שלא לעלות אליו
הביתה. אפשר לשותות אצל תה". כאשר מאיר
הבית בז בהשתוממות, הסביר: "בגלל
הפסדי לי פנסי פסק סכום כסף גדול. שברתי
את כל הכלים ועשיתי מטבח כשר..."
לאחר תקופה קצרה הוא בא לר' מאיר
וביקש לנקוט תפילה מהודרות "בשביל קרוב
משפחה...". ר' מאיר הבין מיד עברו מיל
התפילה... עם הזמן התחזק דמיאל בקיום המצוות.

מסכים לשמרו ממצוות. כך נשכו הדברים עד
tag הפסק, כאשר אז סייר הרב משה
אקסלרויד, رب בית המסת חב"ד ברמת גן, כי
מר דמיאל בא למכוור אצל את החמצ. זו
היתה הסוגית הראשונה.

לאחר tag הפסק, יצאו ר' מאיר ור' יצחק
לטיל ברחוב בעודם משוחחים על עניינים
בחסידות. באותה תקופה הייתה להם קביעות
ל轟轟 גם בימי החול, ולאחר השיעור היו
שווים יוצאים לרחוב והולכים עד לבתו של
דמיאל בודדים משוחחים בחסידות. אם טרם
סיממו את שיחתם, היו השעים ממשיכים
להסתובב עד שהיו מסיימים.

בכל צעדה שכזאת, היה דמיאל מציע לר'

הורות הקיבוצי שהתרפרס בחג השבעות תשצ"ז. במאמרו קרא לכל הציבור לשמור על צביוון דתינו פן יאבדו המנהיגים והמצוות של העם היהודי. המאמר גרם להד ציבוררי רחוב. בכדי להבין את התעוזה והעוצמה שבמאמר, נצטט כמה קטעים מתוכו:

"...ושוב בא אני לעורנו על השאלה הגדולה העומדת לפניו, והיא שאלת מתן צביוון וקביעת דפוסים לחייו הרופסים, ולא אחזור ואשתתה לא בדברי תיאור ולא בדברי הערמה על אורח חיים המוצק של אבותינו. הוא על אורתינו וצללו הרי ידוע לנו רוגנו, חן עד חנוך בו, אלא שבעה שאחנו, ועל כל פנים הרבה מבינינו, נטהנו אורח חיים זה או רחיקנו ממנו בהרבה, הרי בנינו, הדור שגדל בתינו ובחינוכנו, שוב לא נטש ולא רחק. הוא מימי לא החל ולא עמד באורך חיים זה של דורות אבותינו, הוא כלו כמו זו לו, ובכך אנו עומדים כבר בעוביה של הבעיה אשר לפניו — ובכן, מה הלהא?"

במאמר מציר מר דמיאל כיצד נראה עם ישראל לא ציבור שומר המצוות:

"ובצעירינו — והנה דור אנשי הדת שלנו — והם עומדים, כביכול, בשני מחנות יריבים — הם אינם עוד. ומעכשו כל בית ישראל כמו הוא כולם. ושוב אין לנו צורך בשום ויתורים ופרשיות. אנחנו!

"אך בפקודת כל האדם, הן נפקדים גם אנו. ובכן, "וימת יוסף וככל אחיו וככל הדור החואן", זכרנו זה שהוא ברובו עוד ראה, עוד ייך עוד קלט — הוא אינו. ומעתה רק "הדור החדש אשר לא ידע" והם בנינו אנו, הם בית ישראל כולו.

"וכאן — רק שאלות אחדות מעט מהרבה: אין אני מסופק, למשל, בעצם קביעתו תמיד של "יום השבעה" אצלנו כיום השבתה והמנוחה לעובד, אך אשר לצביוונו של היום זהה, אשאלנה נא תיכיר שאלה אחת קפננה, אף שהיא תציגני מיד כמתמיה: הנה קורא אני בהלכות שבת לרמב"ם, הידלקת נר בשבת אינה רשות אם רצה מדליק ואם רצה אינו מדליק, ולא מצווה שאין חיבר לרודן אחריה עד שיעשנה, אלא זה חובה."

"ויאני הנה שואל, האם אז בישראל ההוא, יהא נר השבת דלוק בbatis ישראלי?

"ויאני על השאלה זו ענה כדרכינו בשאלת: וכי למה היא נר דлок? כלום עצם בואר ופתיתנו של יום מנוחה לעובד מחייב זאת? ובכן דעתו של נר השבת בbatis ישראלי! ובפרט: בנינו אחרינו יוצאי ביטנו ולמודי חינוכנו יכיבו את נר השבת בישראל!"

הרחיק לראות

על ספור של השגחה פרטנית מופלאה, שהחל באותה ימים של שלבי שנות הי"דים, והסתיים רק ביום אלה, סייר הרב שמואל בליזנסקי:

"בchodש תשרי תש"ז שהתי אצל הרב ב-770. באותו חדש נתן לי הרב כי מה שליהו עbor מ"ר יצחק דמיאל וכן למשורר אבגדור המאיוי, שאף הוא היה מקורבי אבא.

"בערב יום כיפור נתן לי הרב יעקה' עbor מ"ר דמיאל. על פי הוראותו של הרב, נסעה בחול המועד סוכות לוושינגטון כדי לבקר את בתו של מ"ר דמיאל, מרת רוחמה ובלה מקס קלין. הרב שאל אותי אם אני מכיר את בתו של דמיאל, וכשעניתי בשילוחו עbor מ"ר יצחק דמיאל אליה לבקרה.

"יחד עם אחד התמימים נשענו ברכבת עד וושינגטון, ובתחנת הרכבת קיבלת קיבלה את מייחד עם בעלה, מ"ר מקס קלין, שהיה יהודי רוחק ממשימות מצוות. שוחחת עס בני הזוג ובסיום השיחה נסעתי חוזה ל-770.

"מאז לא היה לי עםם כל קשר. רק שמעתי כי לפני כמה שנים נפטרה הבית רוחמה מחללה קשה.

"לפנוי שבועות אחדים בקרותי בארץ הקודש, ובמהלך הביקור הגעתו לבית אבות משעני בתל אביב שם מתגוררת הגב' חנה דמיאל, אלמנתו של ר' יצחק. פגשתי בה בחדר האוכל שבו הייתה מושוחחת עם יהודי אלמוני. כשהצגתתי את עצמי כשמואל, בנו של ר' מאיר בליזנסקי, היא אמרה שהיא זוכרת אותו היטב וכן את אבי, והוא אף סיפרה ליושב מולה כי זהו בנו של ר' מאיר בליזנסקי.

"ירגעים, אמר האיש, 'הרי אתה פגשת בתחנת הרכבת בוושינגטון: הגעת אלינו אז בהוראת הרב'."

" אכן, היה זה חתנו של מ"ר דמיאל, מ"ר מקס קלין. שמחתי לראות מי הוא היום היהודי שומר מצוות, ובנו, הרב נחמה קלין, אף משתמש בימין שיעור בישיבת הכותל שבירושלים. העתקה בירושלים.

"כעת ידעת שהרב עני רוחו צפה כי חתן זה עוד קיבל על עצמו על של תורה ומצוות, ולא בכספי שלח אותו עד לוושינגטון..."

מר דמיאל, שכבר הפך לר' יצחק דמיאל – הרבה למסורת שיעורים בחסידות בחוגי השמאלי אוטם הכהיר ובקיבוצים. הוא לא הסתפק שידעתו תושמע רק בקרוב שומעי לkahו, אלא אף הוסיף וכתב מאמרים נוקבים בעיתוני השמאלי על החשיבות באמונה ושמירות מצוות. במשך כל העת הוסיף הראוי ועודדו להמשיך, הן במסירת השיעורים והן בכתיבת בעיתונים

בעברית לילדים "צפרירים", בו פרסם לראשונה ספרי ילדים שכותב. לאחר עלייתו ארצה, בשנת תר"פ, התהנתן עם תלחה"ט חנה. במשך שנים הם גרו בתל אביב, ומשם עברו לאור בקבוץ גשר, לאחר מכן העתיקו לשזה נחמה ולבסוף לעין חרוד. שבע-עשרה שנה התגורר בקבוץ ואז התבקש להקים את הסמינר למורים של הסתדרות בקיבוץ בעת השולשה. מאז הוא עבר להתגורר ברמת גן.

עד مت?

מאמרו של איש השמאל המובהק, מקורב לעהגி מפאיי, עוזר הדים רבים ואף זיעען את אמות הסיפים.

אם בתחילת לא רואו מהיגי המדינה את המאמר בענין שוויibus להתייחס אליו, אבל הוא בהחלה פעל את פועלתו בקרב הציבור הרחב. בסופו של דבר הקומה במillard החינוך ועדה עליה הולל התפקיד להთווות תומונית מצד קדום את הדברים לאור דבריו של מרכז דמיאל. לאחר דינונים רבים החליטה הוועדה להוציא בישועורי היהדות בתה הספר, ואיפילו לעודד את התלמידים לקיים כמה מצוות...

בתגובה בה כתב את המאמר, כבר היה קשור בעצמו לרבי, ומפתח כך שלח את המאמר לרבי כדי לקבל את תגובתו. בעבר זמן זכה לקבל מכתב מענה ארוך מהרב, בה הוא מסביר כיצד יש לפעול לאור התשובות שארם המאמר:

ב"ה. כי אלו התשטי"ז
בוח קלין נ.י.

הו"ת א"י אנו ג' עוסק בצ"צ וכו'

מו"ה יצחק שי'

שלום וברכה

בעתו קיבלי מכתבו בעירוף תדףיס מאמרו "עד מת?" ונהתני רב מתוכן מאמרו [...] דחיתני מעני על הנ"ל באשר רצית לראות איזה הד ותגובה יביא מאמור בחוגים שאלהם נתכוון. ועכשיך אחרי שמר בלייזנסקי [הרחה] שסMAIL שהגען אל הרבי לקראת תשרי תש"ז] שי' בא לאן ומסר לי תוכן השיחה שהיתה ביןיהם, רואה אני לדאוני שנתאמתה אחת החשות של

רב מאיר בלזינסקי

והוא קורא להפסיק להתחמק מהמחשבה מה יהיה עם הצבעון החתי של עם ישראל. בסיום המאמר מר דמיאל קורא בפיירוש לחזור ולקיים את השולחן ערוק: "מופנית התביעה לחדר. סוף סוף מהיות אומרי הלאו הסיטוני כלפי השולחן ערוק של אבותינו שהוא לא לנו ולא לרוחנו. אלא לעמוד ולהיות אומרי הן וחוב על השולחן ערוק או רוח חיים לאדםישראל".

"אנו הנהנו האחים לשבת ביהודה; אנו הננו האחים לכל מי חגי ומועדיו של ישראל. שוב אין אנו רשאים לאותם אוזניינו ולא להאין ולא להיענות. אל ההחיחוב האהנו נקרים ונתבעים עתה, ולמעשה בהgeschמה כל אחד ואחד מתנו בחיו האישיים, בחיו הביתיים והמשפחתיים, וככלנו יחד — בהוויתנו החברתית הציבורית בישראל! קבלת האחריות! תקיעת כפנו אנו לכל דורות ישראל, לערובות שלנו גם בשטח זה! כי עד מתי לנו העיריות וההתחממות הזאת שלנו?

אם תשנה מציאות היה לעתיד לבוא?

במספר הדמנויות ענה הרבי לרי יצחק דמיאל על שאלותיו בנושאי אמונה והשקפה, ופעמים רבים השיב לו הרבי בתשובות ארכוכות וምורות, המיעידות על היחס המוחיד שהעניק לו הרבי. אחת מהשאלות שהפנה מר דמיאל לרבי, האם תשנה מציאות היהי' לעתיד לבוא? הרבי ענה לו באגדת מא' מנחים אב תש"ט:

"اشתמש בהזדמנות זו לעונת על שאלתו מכבר, بما שהשיחתו עם אחדים מאנ"ש, היה ספק אם תשנה המציאות לעתיד לבוא, הכוונה להבטחו או הרגשטו בענייני אלוקות או שהדברים המובאים בזה הם רק בדרך ממש ומליצה. ועל פי המבוואר בתורת החסידות, המתוב בעתיד לבוא ונגלה כבוד הי' וראו כל בשור, העניין פשוטו שהבשר יראה (ובאה הברואים שיש להם שבל, גם יבין) — כי פה דיבר. ומייסד הנ"ל על אמריו חז"ל בש"ס ומדרשים. והוא גם כן בפתחם המועתק בהיום יום "אמן מקיר תזעך".

מר דמיאל ממשיך ומתאר את השבת בלי תפילות ובלי זירות ובלי קריאת התורה, ומайдך הוא מתאר את מה שUMBUTAH שיהיה בשבת:

"MOVETCHET וראי התחברה, ומובטחת פתיחת שעריהם של בתיה הקולנוע ובתי השעשועים למשריהם, ולא יגער בודאי תלמידים של קיוסקים וחנויות לממכר צרכיהם הכרחיים לנוחיות ורווחה. ובKHTMLOR, יום השבעי בבלאו ועד צאתו בעיר ובכפר בישראל, בדמותו ובצלמו של יום ראשון, בשבועו, בעיר ובכפר, באמריקה, ברוסיה, בארגנטינה ובאוסטרליה!"

מר דמיאל לא חוסך בתיאור המצב, ומביא את הקורה להבין כי ערכי הדת יהפכו למושגים ארמיולוגים:

"... ובכלל, האם אז יהיה עוד קיים לבני מסת יהוד ביישובו של ישראל? לא! לא יהיה! אם אין עוד ציבור מתכנס בישראל לתפילה, מה מקום עוד לבית מסת ביישובו של ישראל? ולספר תורה יהיה עוד בכל קיום ביישובו של ישראל? לא! לא יהיה! היקן? למה?

"עסכים אפוא גם את זה: כשהבנינו יצאי בתינו ולימוד חינוכנו יהיו הם בית ישראל כלו — אז יקץ הקץ על בית הכנסת הישראלי ביישובו של ישראל; אז לא ישמע עד קול תפילה ישראל ולא ימצא עוד ספר תורה של ישראל. תם. נגמר!

"לא נגאים ולא נאמר כי זכר לא ישאר לאלה. חיליל! לא אלמן ישראל מוחבה ארמיולוגית וממוסדות ארמיולוגים. הם בודאי ידאגו לכך בנאניות, ונכדינו אחריינו יבואו בלוויית מוריהם והמדרכן עשיר הידיעות יסביר וידרך: "הנה, זה הבית שבו היו אבותיכם מתמסים בצדוקה לשם תפילה ולימוד. הנה, זה הוא שהיה נקרא ספר תורה, בו היה הם קוראים בסלсолים מוחדים, וגם מנשכים אותו וمبرכים: "ברוך אשר נתן לנו תורה אמת וחיה עולם נתע בתוכנו". ולפעמים — כך מסופר — גם מוחקים אותן, ורകדים ושרים. ובתוך כך גם מושבים את נזיהם בו ועיניהם זולגות דמעות. ננדנו ודאי לא יבינו מה טيبة של שמה זה השטופה בدمות?"

"אנו נוד מביבים, אך ננדנו וצאצאי הבית וההנץ וההו שלנו — — —"

מר דמיאל ממשיך להסביר במאמרו, כי בחוץ לארץ היה יהודים שומרים מצוות, ואילו בארץ ישראל הציבור שעניינו שומר מצוות סומך על הציבור הדתי. וכך גם בתוכניות הלימודים כבר לא לומדים על הדת,

של דמיאל. צלצלי בדלת ביתנו, והוא פתח לι את הדלת. היה נראה שקס לא מזמן. מסרתי לו את הין ואמרתי לו שכ"ק אדמור' שליט"א נתן לי את הין עבورو באומו – כי הין נשלח מהתוועדות חסידית, והיות ואין איתנו יודע עד מה; ושיה עוזר לו שהוא נתקרב ועל ידו מתקרבים עוז, שלא עומד בעבודתו, וימשיך בעבודתו, והרבי הדגיש עוד, שיהיה קיום לתרי"ג מצוות ביל פשרות".

"מר דמיאל התרגש מאד ואמר לו: 'יש לי יון מהרבי, מה אני צריך לעשות עם זה אני אקים עליו בשבת'. לאחר מכן אמר לי כי קיבל מכתב מכ"ק אדמור' שליט"א וכיו הוא רוצה להראות לי אותו. הוא הוסיף כי הוא עוד לא ראה את המכתב לאיש, אפילו לא לבאבא, וכודם הוא יראה לי אותו, ולאחר כך יחשוב אם להראות לאבא".

המכתב היה אותו מכתב שצוטט לעיל, כאשר העתק ממנו נשלח לר' מאיר, אולם הוא לא סיפר למר דמיאל שאף הוא קיבל את המכתב, כיון שהוא חיכה שמר דמיאל עצמו יספר על המכתב שקיבל מהרבי ואזיא אמר לו כי הוא קיבל העתק.

המסורת המיוחדת שקיבל מר דמיאל, יחד עם העיוז שקיבל ר' שמואל בליזינסקי, גורמו לשניים ליזום את הפעולות החביבית בקיוביצים שבשבות (כפי שנסקר בהרחמה בגלויו "בית משה" הקודם 361).

על פעולות זו כתב לו הרבי לאחר מכן "וישר כוחו בעד החיתו", כפי שכתב המשך בין אנ"ש והקימציס השווים שמקברים שם" (אגרות קודש חלק ט"ו עמוד תמן).

מר דמיאל, שכבר הפך לר' יצחק דמיאל – הרבה למסור שיעורים בחסידות בחוגי השמאל אותם הכיר ובקיוביצים. הוא לא הסתפק שעמדו תושמע רך בקרוב שומעי לקחו, אלא אף הוסיף וכותב מאמורים נוקבים בעיתוני השמאל על החשיבות באמונה ושמירת מצוות. ממש כל העת הוסיף הרבי ועודדו להמשיך,/non במסירת השיעורים והן בכתביהם בעיתונים.

לא פעם תקפו אותו חששות, שלא איינו יודע מספיק כדי למסור את השיעורים, ועל כן הוא איינו ראוי. הרבי ענה לו כי לכל אחד יש חסור בידיעה אך בכל אופן מלמדים.

כל העת העמיק ר' יצחק דמיאל בלימוד החסידות, וכמה משאלותיו בחסידות כתוב רבבי בהזדמנויות שונות, ואף זכה לקבל

רק שניים חלפו מאז השיעור הראשון שלו בחסידות, ועד שתכתב מאמר שגורם לצעוע הציבור הרחב ובקרוב איש הציבור. את המאמר פרסם בעיתון "הפועל הצער" של הזרם הקיים שהתרפרס בחג השבועות תשט"ג. במאמרו קרא לכל הציבור לשומר על צביון דתי פן יאבדו המנהיגים והממצאות של העם היהודי. מאמר גرم להד

צייבור רחוב

בקטע זה כותב הרבי שהתחלה בקיים מצוות צרכיה להיות בהנחת תפילה, שמרת שרורת ותניתן צדקה. הרבי מודיע כי העדר קיום מצווה כלשהי, גם בשלב ההתחלה הוא בגין עבירה. על קטע זה כותב הרבי לר' מאיר בליזינסקי: "ו מהנהן שידבר עם הנ"ל בתוכו קטע זה, אם על דעת עצמו או על סוד שידוע השקופתייה בהא. ותשואות חן אם יודיעני מהא".

בחודש תשרי תשיז' שחה הרב שמואל בליזינסקי ב-70. מעתה רודש נתן לו הרבי כמה שליחיות עברו מר' יצחק דמיאל. אחת מהן הייתה במוצאי שבת בראשית, כאשר ר' שמואל נקרא בפתיע לחידות בקדושים:

"עכנסתי לחדר היחידות. על השולחן היה מונח גביע ובו מעט יין שנוטר מהבללה. הרבי מג עט יין לכוס חד פעמית שעמדה על השולחן ואמר לי [תוכן הדברים] 'זה עבר ר' יצחק דמיאל. תאמר לו כי אין אנחנו יודע עד מה ושעשה ויצח'".

"הגעתי הביתה בשעה חמיש לפנות בוקר של יום שלישי, ובשעה שבע כבר הייתי בכתיבתו לדמיאל!

מהה, הינו שימושים במאמר ר' ז"ל רחמנא ליבא בעי שלא במקומו, במילים אחרות או שמכירם שהتابעה צדקת בכללותה, מסובים להסיק ולקיים את המסקנות בפועל, וכן משתמשים מהם בכל האופנים, בהצדקה של הכל, עד כדי包括ו השכל.

וכונתי פשוטה: יסוד היסודות הוא שצריך להכיר את האמת לאמתתו השלימה, ולא להתחיל בפרשיות. אין זאת אומרת מבון שיש לצפות אשר כל אחד ואחד אשר אין הנגתו כדבי על מהה אחוץ יתרחק מהנחה אל הקצה [...]

מהנ"ל מובנת השקפתו בעניין השקלא וטריאשהה לכבודו עם מר בליזינסקי שי' בוגע לשאלת מה יש לדרש מלאה הבאים לבקש הוראה ומענה על שאלתו עד מתי? דעתו ברורה על יסוד הניסיון שצריך לעתת להם בתוקף: התורה היא תורה ח"ם שאין ניתנת לשירות. ומה נפשך, אם מכיר אתה שהتورה מן השמיים, הרי אין האדם בשכלו המוגבל וודעתו הקצה יכול או רשאי לשונות בה דבר. ולא י�tz ג'יסא, אם השכל האנושי הוא הפסוק الآخرונו, הרי אז מושלلت התורה מכל ערבה ותוקפה בתורת אלוקים ח"ם, ונשאר האדם בלי משען, וכפתוגם העממי, אין אדם יכול להגביה את עצמו על ידי שימוש בשער ראשו [...]

שנש חוגים כאן, וביטה כדוגמתם גם באה"ק ת"ו, האומרים שבאם ימאו בתוכנית של כל התרי"ג מצוות פחיזו על ידי זה את הבאים ליטהר, וגם יחו כמה וכמה נפשות מישראל כו'.

אבל הניסיון הראה היפן מהה, כי סוף סוף מרגישים שנתנו להם פשרה ואין להם כל אמון לאחר זה בדברי המדריך אפילו לאחר ההסביר על הבהיר שהביא להגיש את התורה למחצה לשילש כו' [...]

המצפה לשירותות טובות בכל האמור ומאל לו ולכל אשר לו כתיבה וחתימה טוביה לשנה טובה ומתוקה, בכבוד".

באותה תקופה, גם משך שנים הבאות, נתן הרבי לר' מאיר בליזינסקי הוראות רבות כיצד להשפיע ולקדם את מר דמיאל, הן בחיו האישים והן בפועלותיו עם אחרים. וכך, בו ביום שכתבה האגרת הזאת לר' דמיאל, הוסיף הרבי וכותב מכתב לר' מאיר בליזינסקי (בצירוף העתק המכתב למර דמיאל) כולל קטע שהרב השמיט בכתבו לדמיאל!

איש רוח, איש הגות, סופר וגם סיפורו ילדים...

יצחק דמיאל, מורות שכתב עשרות ספרי פילוסופיה, הוא גם היה כותב סיפורים לילדים. "הוא כתב כשהיה עזיף, כשהרצה לנוכח מהכתיביה", מודיע רועיתו. "היתה לו גישה חמה לעניין, בסוברו כי לילד צריך לספר סיפור באופן חיובי ולא סיפורי אימה".

עזרה לאולת, זה הנושא המאפיין את סיפורי הילדים של דמיאל. כתיבתו מצטיינת בשפה מוגבשת, בעלת חן, מקצב פימי ומטבעות לשון השוכבים מהמקורות. מסור ההשכל מהסיפורים שלו מתבקשים מאיליהם.

סיפורו הילדים שלו המפורטים ביוטר הוא "שמלת השבת של חנהלה" – יהזה שעוזרת בערב שבת לפחמי זkon לשאת את שקו הכהן. במאמר פרשנות שנכתב על הספר נאמר, כי הסיפור בא להזכיר את הילדים שאינם שמורימצוות עם סמל היהדות – השבת. דברים אלו נכתבו למורת שאת הספר זה כתוב שניים רבו לפני השחל לשומר מצוות. מראה שמאז ומעולם הייתה

לו חיבה מיוחדת לשמרות המצוות, למורות שבפועל לא קיים מצוות. שם משפטחו המקורי היה שויגר והשינוי לדמיאלי נעשה בעקבות בקשו של דוד בן גוריון עם קום המדינה, שככל אנשי הרוח יעברתו את שמותם. בעקבות זאת התבessa המשפחה המורחת לישיבתה, בה דנו כיצד עברת את השם. לבסוף הוחלט כי אם השם 'שויגר' פירושו לשток, על כן נפטר בח' שבת תש"ב והוא בן שמונים.

לאחר פטירתו של הרב לוי גוטמן מכתב, המובא כאן בפרסום ראשון:
ב"ה, י"ד תמוז ה'תש"ב
ברוקלין, ניו...

מרת חנה תחיה דמיאל

ברכה ושלום:

הנני לאשר קיבלת הספר שבוחתנו אליו בלוית הפטק. ות"ח על שימת לבבה לשלוח לי הספר, ובפרט שחביבים עלי דברי בעלה ע"ה המביעים השקפת עולמו בכמה ממכתביי אליו נוסף על מה ששמעתי עליו מידדים. ויהי רצון שהשתדלותו בהפצת הערכים הקודושים של עמנוא הנצחי שגנה בהם ושהשתדל להפיצו כפי שידיו מגעת תביא פירות ופרי פירות, ובמיוחד על ידי דבריו ונאמיו ורשימותיו בשנים האחרונות לחייו ועלמא דין.

ברכה לאורך ימים ושנים טובות
ונחת אמתך הוא נחת מסורתיכי מכל
בני משפחתה שי' ובכבוד
ח"ק

ג. בטח שמרו על מנגני ותוראות תורתנו תורה חיים בקשר עם חיים הנצחים, כוונתי המהגים בשנת האבות ואחר זה היראציט (יום השנה) וט' לעילו נשמת המנוח ז"ל.

וחרי זה, ביחד עם העיקר – הנהגה על פי התורה תורה חיים מתאים לשאיות ותקות המנוח – נחת רוח האמתי ועיקרי שאפשר לגרים לנשمات המתה, אשר הנשמה הרוי היא נצחית ונמצאת בעולם האמת.

עליהן מענה. הוא גםזכה שהרבី שלח לו ספרי מאמריים של אדמור' הז肯 שהרבី ערך והוציא לאור באותו תקופה בעגת תש"ח, וכן את המפתחות ליקוטי תורה. גם בשנים בהם כבר היה מקורב יותר לחב"ד, ואף כתב מכתבים רצופים לרבי, הווה הרבי לרי יצחק בליזינסקי כמה פעמים, להוסף ולהשفع על ר' יצחק דמיאל בעניינים שונים. כך אנו מוצאים בагרת שעטב ביום כ"ד בניסן תש"ז: ".ההצלחה שזיכתם ההשאהה העליונה במר נ. ש"י – בודאי תסוחר בו עד מרכז בשתדריות האמורה. ובכגון דא – גודל אותן איז ד'obar ואין לשער.

"אתגעץ לדעת אם הראה לו מר י.ד. ש"י את מכתבי האחرونים אליו, וכן – עכ"פ תוכן מכתבי רוגלי נשואינו בו ש"י [...]

"בתוך כל העניינים כתוב לי מר י.ד. ש"י אשר בהסמכו על הצעתי התהיל לדבר עם מושפעי גם כן על דבר קיומ מצוות מעשיות, וכנראה מאופן כתיבתו עדין ליבו מהesson אס השומעים וכשרים כבר לדבורים כאלה, וגם יראו שלא יתרחקו על ידי זה וכו', ואפשר עוד יראה יש אצל וכו', וכך בآن המקומות אשר ינצל הזרמנות קרובה לשבב השיחה עמו במושא האמור, ומבליל שיורגן שמנני באה התעוורות ויעודו ויחקו גם מצד בעניין האמור. וגם בזאת זכות הרבים מסיעתו".

ה אמרו, ר' יצחק דמיאל מסר שיעורים בתורת החסידות בקרוב חוגי השמאל, ומהם שמע שאלות רבות ולא פשוטות בכל הקשור לאמונה. כמה מהשאלות הפנה לרבי בשם השואלים, ועל כך צחה והרבី השיב לו בمقالات ארוכים שהודפסו כמה שנים לאחר מכן בקובנרטס "אמונה ומדע".

השאלה הראשונה שהופנה לרבי הייתה: "האם יש בכך שאנו כספכנים נמל להיווכח באמיתת מציאותו של אלוקים – ובבירור, בלי שום פקפקים ואפשרות של פקפקים?"

התשובה הארוכה נפרשת על חמישה עמודים בагורת קוודש.

השאלות הרבות בהן הוא עצמו התהיב בדורכו אל עולם התשובה והחסידות, יחד עם השאלות ששמע מושפעיו הרבים, דחפו אותו למכתב ספרו "על הספר" – ספר שהנו זו-שיח מתרק בין אבא שומר מצוות ובנו שאינו שומר מצוות. את הספר שלח לרבי וזו המעה של הרבי על קבלת הספר. "על לאשר בתודה קבלת ספר על הספר" שכמונו שקראיו בהתעניינות" (אגרות קודש חי"ט ע' תה).

* * *

זהו עוד סיפור של נשמה, שהתקרכה ליהדות על ידי נשיא הדור ומנהיגו, אשר רואה ומשגיח אחר כל נשמה ושםה שבדור, ומרקמת אהבה ובחלה לאביה ושבמיים – –